49e jaar. — Nr 36. Zaterdag 29 Maart 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een « » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 29 MAART 1902.

VOOR DEN PAUS.

Bedrag der vorige lijsten fr. 115 415.71

Men kan de giften bestellen op het bureel van ons blad of wel bij M. L. Mallié, 32, Bergstraat, Brussel.

VAN ALLES WAT.

Twee dynamietaanslagen, eene te Binche en eene te La Louvière, dienden als *lever de rideau* voor de grrrroote manifestatie van Brussel.

Wij gelooven dat deze afschuwelijke proloog veel liberalen heeft doen nadenken; wij kunnen toch niet aannemen dat deftige liberalen er aan houden, meê te loopen met de aanhangers der dynamiet.

Ook waren de liberalen in klein getal. Geen 2000 man, terwijl het gros der troepen werd geleverd door de rooden ; 34 liberale vlaggen in den stoet tegen 150 roode. De roode vlag overheerschte en de liberalen scheuen de profecij van Anseele te willen bijzetten : Gij zult de roode vlag volgen of niets zijn.

Ook de verloren schapen of groene socialisten waren in heel klein getal ; een man in priesterkleeren, M.A. Daens, ging in den stoet en scheen te vinden dat zijn kleedsel heel goed paste in gezelschap van Demblon, die den dag te voren in de Kamer op de afschuwelijkste wijze het geloof en het Pausdom belasterde !

* *

De schaamteloosheid van zekere personen is oprecht walgelijk.

De gewone liederen der socialisten weerklonken in den stoet, die, naar de bekentenis der *Etoile*, optrok te midden van de totale onverschilligheid der bevolking.

Alhoewel M. De Mot het vertoogschrift der manifesteerders ontving, heeft de burgemeester van Brussel de afgevaardiging op zeer koele wijze onthaald, geen woord van instemming gesproken en gezegd dat zij altijd moesten handelen, zooals zij nu handelden : voor hunne grieven, zich wenden tot de overheid.

De les scheen de heeren niet te bevallen, maar ze was raak.

De manifestatie heeft één ding bewezen : dat de ontzaglijke massa der Brusselsche burgerij en de groote meerderheid der werkliedenbevolking er totaal vreemd aan bleef.

* *

VRUCHTEN ZIJN DE BESTE MEDECIJN. — Om meer dan eene reden, moet de vrucht beschouwd worden als een gezond en genezend voedsel. Haar invloed op het menschelijk gestel wordt niet begrepen en dit is zeer te betreuren, want met behulp van vruchten alleen, kunnen wij alle ziekten, waaraan ons lichaam lijdt, lenigen of wel geheel genezen. Het is bewezen dat personen van sterk gestel, die steeds met mate goede vruchten aten, doorgaans een goeden leeftijd bereikten. Evenwel is het noodig van te weten hoe men ze gebruiken moet.

Slik nooit de pitten in van kersen, perzikken, abrikozen, appels, sinaasappelen of citroenen ; zij bezwaren de maag en brengen dikwijls ernstige stoornissen teweeg. Werp zoowel de schil der druiven weg als die der sinaasappelen ; alleen het vleezige gedeelte van rijpe vruchten is heilzaam ; maar gebruik ze als zelfstandig voedsel en niet als nagerecht. Pruimen, kersen en druiven zijn niet zoo gemakkelijk te verteren als perzikken en peren, die een veel grootere hoeveelheid verteerbare bestanddeelen bezitten en dus vooral geschikt zijn voor zwakke magen. Eet bij uwe vrucht n droog brood; het zuivert uwe tong en doet u beter de smaak van het fruit proeven. Niets is beter dan het dagelijksch gebruik van vruchten. Het ontneemt aan de organen alle onzuiverheid.

PASCHEN.

't Is Paschen. « Christus leeft. Hij is verrezen, gelijk hij gezegd heeft ! Alleluia ! Alleluia ! »

« Gij zijt de koning der glorie, o Christus! Het mysterie van het kruis schittert voor onze oogen. »

De koning is Christus ; zijn standaard is het kruis, waarop in drie talen, opdat het ter kennis zou komen van de heele wereld, te lezen stond : « Jesus van Nazareth, koning der Joden. »

Door den dood van den God-mensch werd het Kruis, tot dan slechts het schandhout der slaven, een eereteeken in alle rijken, bij alle volkeren.

Waarlijk ja, de H. Kerk heeft gelijk hier te spreken van een mysterie, want het Kruis is iets geheimzinnigs, onverstaanbaars, iets dat het menschelijk verstand onvergelijkelijk te boven gaat.

—

Negentien eeuwen zijn verloopen sedert den Kruisdood des Verlossers en wat leert ons de geschiedenis ? Hij heeft de wereld niet door het zwaard maar door het Kruis overwonnen ; God heeft van het Kruis gemaakt ; de volkeren zijn voor het Kruis in aanbidding gevallen. Als Ik van de aarde zal verheven zijn, zal Ik allen tot Mij trekken.

Nog is het Kruis voor den heiden eene dwaasheid, voor den Jood eene ergernis. En echter zal die God-mensch, die aan het Kruis, verlaten van zijne leerlingen, den dood der schande sterft, al de volkeren verzamelen in de aanrooping van zijnen gebenedijden Naam, onder den standaard des Kruizes ; het werktuig van de schandelijkste doodstraf zal hij veranderen in een machtigen *heiboom* om allen tot zich te trekken ; de ongeloovige volkeren, tot wie Hij zijne uitgestrekte armen uitspreidt, zullen in zijne vaderlijke omhelzing de vredekus ontvangen, die hen volgens de oude voorzeggingen verzoenen moeten met den waren God, dien zij niet kenden en in hunne oawetendheid lasterden, weldra zal de Gekruiste met eer en heerlijkheid bekroond worden. De steen die door de bouwlieden verworpen werd, zal de hoeksteen worden der Kerk, der nieuwere beschaving en nieuwere wereldorde ; de geheimzinnige graankorrel, die in de aarde viel en stierf, zal zich honderdvoudig vermenigvuldigen ; zijn graf zal heerlijk zijn en dat graf de bakermat worden eener talrijke en onafgebroken nakomelingschap.

Cristus regeert.

—

Zijt gij over de macht van het Kruis verwonderd, o vrijgeest onzer dagen ?

Wij niet, wij christenen, die gelooven. Geheel het christen geloof bestaat immers in de verheerlijking van hetgeen nederig, in de vernedering van hetgeen heerlijk en trotsch was.

De mensch was opgestaan tegen God. Alles wat op de aarde leeft en bestaat, grond, delfstoffen, planten, dieren, rijkdommen, arbeid, het leven zelfs der andere menschen, werd gebruikt tot ophemeling van zijn eigen persoon.

Christus is komen leeren dat de mensch geen God is, maar de slaaf Gods aan wien hij alles te danken heeft, aan wie hij alles eer, alle offerande brengen moet.

Om die leering te doen aanvaarden en in werking te stellen, moest hij den hoogmoed, de eigenliefde, de zelfaanbidding breken en hij deed dit alles met zijn voorbeeld.

Het was eene eer onmetelijke rijkdommen te bezitten : voortaan werd het eene eer arm te zijn ; het was eene eer alles te doen dienen tot zijn eigen genot : voortaan werd het eene eer zich op te offeren voor het geluk van anderen ; het was eene eer geenen vinger aan 't werk te steken en zich door honderde slaven te doen dienen : voortaan werd het eene eer zelf te arbeiden. Christus gaf het voorbeeld : hij bezat zelf geen steen om zijn hoofd ter ruste te leggen, arbeidde dertig jaren in zijnen timmermanswinkel en droeg zich op voor de zo den der menschen.

Het was eene eer en roem met purper en goud zijn lichaam te tooien, en Christus werd van zijne kleederen beroofd en op het ruw hout des Kruis s uitgestrekt en genageld.

—

Van dan af dagteekent de rust, de orde, de liefde onder de menschen. Het is immers klaar dat, als elkeen met zich zelven en met het volle uitoefenen van zijn uiterste recht, bekommerd is, de botsingen, strijden en oorlogen zonder einde moeten zijn, terwijl, integendeel, én vrede, én liefde én ware broederheid zullen beerschen onder menschen die naar Christus voorbeeld en leering, niet hun eigen maar het goed van hunnen evenaaste zoeken en trachten.

Van dan af dagteekent de ineenbersellling van arbeid en versterving, die de ingeefsters zijn van zoo talrijke kloosterorden tot gebed, prediking en dienst van armen en zieken gesticht.

Armoede en versterving, hooren wij spotten : daarmede is het volk wel.

De volgelingen van het Kruis verstond n het anders : zij gingen bloodvoets, hetgeen toch altijd een goed middel was om eenige paren schoenen beschikbaar te houden voor de armen ; zij vastten geheel het jaar, hetgeen hun toeliet hun eigen erfdeel te gebruiken om den arme te spijzen. Met die voorbeelden troffen zij den arme en stilden zijnen nijd ; zij troffen den rijke en vermurwden zijn hart ; zij deden alzoo wederzijdsche liefde en verdraagzaamheid heerschen, hetgeen in alle gevallen beter was dan gelijk nu, de klassen als wilde dieren elkander naar de keel te zien springen.

Onze liberalen zijn zoo zot niet het Kruis te vereeren en te volgen : o neen, zij prediken gelijk recht en gelijke vrijheid voor allen, aan de armen, die honger lijden, ten voordeele der rijken die dikwijls hunne geldkassen maar altijd voller en voller stampen

Onze roodjes nog veel minder : zij zorgen aan onze armen dat hij alle rechten bezit, maar ze steken ze zelf in den zak ; dat hij alleen de rijkdommen mag en moet genieten, maar zij beginnen met er zelf hun deel van te nemen.

Onze voorouders wonnen minder geld dan wij, geno en min welstand, maar zij waren gelukkiger, omdat zij tevreden waren en volgens de leering van het Kruis, niet zich alleen maar ook het welzijn van hunnen evenaaste zochten.

RESURREXIT !...

In gloor en glans
Verrees Hij thans,
De Heiland die ons leven baarde...
En jubiend tot aan 's hemels trans,
Weergalmt de vreugdekreet der aarde !

Alleluja !
Heil en gerâ,
Is heden 't menschdom wedervaren !
De zegepraal van Golgotha,
B geestert vroom de kristenscharen.

In kerk en dom,
Viert men alom
Het groot opstandingsfest van Paschen,
Dat 't ongeloovig jodendom
Met vreeze sloeg en met verbazen !...

Dien men den dood
Aan 't kruishout bood,
Dien men beschimpt had en bespogen,
Gemarteld, ongehoord en snood,
Is levend uit het graf gelegen !...

Dien men onteerd,
En diep verneerd ;
Dien men gekruist had, onbezonnen,
Is tot het leven weergekeerd,
Heeft dood en hel thans overwonnen !...

Dien men tot hoon,
En doornen kroon,
Om 't god'lijk hoofd had durven steng'len.
Verwierf een glorierijke troon.
Omringd van heiligen en Eng'len !...

In stad en wijk,
Zag Hij zijn rijk,
Door vrome volgelingen vesten ;
De diepste hulde- en liefdeblijk,
B toonen Hem al de aardgewesten...

De booze ziet,
Met diep verdriet,
De wereld voor zijne voeten zinken.
En hoort het Allelujalied,
Met smart tot 's Heilands eer wederklinken.

Doch eeuwen al,
Meldt, gansch 't Heelal,
Gods goedertierendheid en goedheid,
Zooals 't der Joden gruw'ltental,
Verkondt in al hun wreed- en snoodheid !..

Hoe droef Groot-Oost
Zijn zuchten loost,
Hoe luid ook B-lial moog' razen,
Tot 't eind der eeuwen viert het kroost
Van Christus, 't heerlijk feest van Paschen.

Over 't voedsel
VAN HET GEVOGELTE.

Weet gij wat een Amerikaansch dagblad zegt : « Voedsel dat arm is aan *vetstoffen*, geeft bij onze koeien, melk, waarvan de room *bleekgeel* en de boter *zeer wit* is.

't Is ook een feit, dat *fel gekleurde* voedingstoffen, *de kleur* der boter *versterken* ; zoo bijvoorbeeld beten of katoenmeel.

Men zal licht begrijpen dat men dan *geen katoenzaad* moet gebruiken tot vetting.

* *

Zou hetgeene, wat waar is voor *de kleur der boter* onzer koeien, ook niet waar kunnen zijn, voor de *kleur der eierdooiers* van ons hofgevogelte ?

Te veel zemelen, haver en boekweit, — zou de *bleke kleur* van dit voedsel geenen invloed kunnen hebben op *de kleur der eierdooiers* ?

Men weet toch, dat het vastzetten en het te weinig afwisselend voedsel, onze hennen eieren doen leggen met *bleekgele dooiers* ; terwijl dezelfde hennen, vrij rond kunnende loopen, grenzels en insekten naar goesting etende, na enkele dagen eieren met *gelere dooiers* leggen.

Krachtige proefnemingen getuigen van de waarheid.

* *

Dies avonds, bij het schijnsel der wassende maan, wandelidde de kapitein met de Dents op het dek, altoos nog redeneerde over die wapenkist, en over het oogmerk dat de dieven met het plunderen ervan konden hebben gehad. De opperstuurman was naar kooi ; stuurman Poole had de wacht, en eene eenzame figuur hield aan aan den boeg den uitlijk.

Twee mannen met pijpen in den mond, verlieten straks de campagne en sleenterden naar het middendek, waar het rooken geoorloofd was. Het was een warme avond ; doch de plek, die de beide heeren gekozen hadden om al smoorend wat te praten, werd aangenaam gemaakt door het verfrischende wuiven van het grootzeil. Op deze plek ook, b schut door den grooten mast, de pomp, de windas en andere voorwerpen was het bijzonder donker.

De beide mannen waren MM. Dike Caldwell en Patrick Weston. Zij kwamen beiden zoo versch van de gro. Gesch in de kajuit ; doch geen whisky zelfs kon aan Caldwell's norsche stem eenige levendigheid bijzetten.

— Ik wou, zoo begon Weston, zijne pijp aan eene zilveren tondeldoosje brand stekend, ik wou wel dat het op van nacht was bepaald geworden. Wij worden allemaal misselijk van wachten.

— Tegen het weer kan niemand iets, zegde Caldwell.

— Ik hoop dat het gauw niet al te moeilijk berijkbaar zal zijn ? hernam Weston.

— Hankey weet waar het geborgen is. Trollop's plan om een paar man van het volk aan boord te houden is niet kwaad. Want, ge begrijpt, alle tien zullen ze aan wal willen om het goud na te zien, en we kunnen de schuit toch niet geheel onbemand laten.

Hm. Maar als ze nu met schip en al er van doorgaan ?

— Daarop moet gepast worden, zegde Caldwell. Ze kunnen toch ook met hun beiden het schip niet regeeren.

— Dat zaaktje van de wapenkist houdt nog toos de hoofden bezig, hernam Weston. Hankey verteldde mij, dat de snaphanen bij het over boord boord werpen, een verduiveld geplomp maakten, zoodat het wel een wonder mag heeten, dat niemand het heeft gehoord. Maar ze waren allemaal gebeel vervuld van het braudende schip.

Caldwell binnikte zacht. Dit was zijn lachen.

— Ik denk, hernam Weston, nadat zij een poos weer zwijgend gerookt hadden, ik denk dat Trollope het nu wel op de nacht van morgen houden zal.

— Het zou niet kwaad wezen, antwoordde Caldwell.

— Maar, liet hij er op volgen, ik weet niet of Halloran Island wel de beste keus was. Ik zou 't liever wat verder oostwaarts hebben gezocht. Saunders, die op de hoogte van zaken is, heeft dat zoo vastgesteld. Maar wie weet wat die schurk ons voor poetsen speel.

— Och, wat doet het er toe ! zegde Weston. Het eene eiland is zoo goed als het andere, mits het onbewoond is en je veel door walvischvaarders wordt aangedaan.

— Juist, naar heb ik u ! Walvischvaarders die komen er zeker genoeg, om kokosnoten en water te halen. En daar dan eene weerde van drie honderd duizend pond in den grond te moeten stoppen, op gevaar af dat Saunders met zijne brigantijn ons in den steek laat, dat noem ik een waagstuk.

— Ik wilde dat de slag al geslagen was, zegde Weston. Ik geloof dat het geheele schip ons wantrouwd en spionneert. Benson heeft, sedert die geschiedenis van de wapenkist, bepaalt lobt gerogeroken, en er moet niet veel meer gebeuren, of hij licht ons allen het been.

— Wij zijn met ons tienen, bromde Caldwell. Tien resolute mannen, die weten wat ze willen en op het geschikte oogenblik toeslaan ; wie zou ons het been lichten, zooals gij het noemt ? Ik voor mij, ik had zeven al genoeg gevoden, vooral waar het later op deelen aankomt. Dat is het verduivelde van dit soort van expedities, dat men altoos met zoo'n bet de moet zijn. Als we met ons zevenen waren...

— Zoo waarachtig als ik leef, fluisterde Weston hem in het oor, elk woord van hetgeen wij gezegd hebben is afgeluisterd.

Caldwell stond als versteend. Op dit oogenblik bewoog zich eene donkere, vage vrouwelijke gedaante van de andere zijde van den weg naar de kajuit.

— Wie is het ? vroeg Caldwell, eenskaps als geëlectriseerd.

— Ik heb haar gezicht niet kunnen zien, antwoordde Weston.

Terstond sloop Caldwell haar na. De kajuitdeur was dichtbij, de lampen brandden helder en al de andere passagiers zaten, verlekt door het schoone weer nog op de kampanje. De vrouw zag om en toen zij binnentrad en Caldwell herkende Miss Margareth Mansel. Hij deed alsof hij de trap opging, doch feitelijk bleef hij voor den ingang staan. Hij zag Miss Mansel naar de tafel gaan en met de hand daarop leunen. Hij zag ook hoe gejaagd zij ademde en hoe bleek zij was.

Wat zou zij doen ? Zou zij recht met het vleeselijk geheim naar den kapitein loopen ? Caldwell's vuisten openden en sloten zich. Grollijke gedachten werkten er achter zijn donker gezicht. Miss Mansell bleef nog even bij de tafel staan, en daarop ging zij naar hare hut en trad er binnen.

Snel keerde Caldwell naar Weston terug.

— Zij moet niet uit het oog worden verloren, zegde hij.

— Duizend donders, wat zullen de onzen ons voor een paar idiotische babbelaars aanzien ? Wat nu gedaan ? Als zij maar een vierde heeft gehoord, dat weet zij al genoeg... Waar was zij ?

— Aan den anderen kant van den mast. Ik hoorde eene beweging en zag haar zitten. Ik denk dat zij zoals wij wat rust en koelte had gerocht.

— Sliep zij ?

— Waarachtig niet ! Zij scheen wakker genoeg !

— Hond hare hut in 't oog, zegde Caldwell ik ga naar Trollope. Wij moeten ons wapenen. Zij is onthuist ; maar als zij tot zichzelve komt, zal haar eerste gang naar den kapitein wezen. Pas op haar, terwijl ik Trollope en Davenire opzoek.

Hij sprak op gedempten toon, maar met de woestheid van een verschreurend dier. Snel klom hij op de kampanje, zocht Trollope op en zisste hem toe :

— Ons geheim is voor de banken. Margaret Mans l weet dat wij met ons tienen zijn en dat wij morgen nacht het schip willen vermeesteren.

Trollope stond als een zoutpilaar.

— Het is de schuld van mij en Weston ! Wij babbelden als een paar dronken idioten, daar gindsuit het donker, meenende allen te zijn. Wie voor den Satan, kon er denken dat juffrouw Mansel aan den anderen kant achter den mast zat !

(Wordt voortgezet.)

Hierin hangt nochtans veel af van het *ras van hennen*, evenals er alles van afhangt wat de *eierschaal* betreft.

Wat het voedsel aangaat, zou men de *tarwe* den voorrang moeten geven ; echoch opgepast ! hoe goed deze granen ook zijn, men mag ze uitsluitelijk niet gebruiken.

Voor het opgesloten gevogelte gaat *afwisseling in het voeder* boven alles en vóór alles !

Waarom moet het *tarwe graan* het hoofdbestanddeel van het hennenvoedsel uitmaken ?

1° Omdat dit voedsel de *gele kleur* aan de dooiers geeft ;

2° Omdat het eene grootere hoeveelheid kalk inhoudt, dan de andere granen ; wat de theoriemannen deed veronderstellen en zeggen, dat het *niet noodig is kalk* aan de hennen te bezorgen, als men hun tarwe graan voedert.

Hierin zijn wij 't negthans niet heel eens met die heeren : want als wij overwegen, met welke greitigheid, de hennen, die tarwegraan krijgen, zich op mossel en oestersschelpen werpen, dan vinden wij hunne bewering wel wat overdreven !

Immers, als de tarwe kalk genoeg inhoudt, waarom zijn de hennen dan nog zoo erg op die kalkgevende schelpen ?

3° Omdat het tarwegraan het geliefkoosde voedsel van het hofgevogelte is, dat er gek op is en er goed van legt zonder er te zeer van te vetten.

N. B. — Men dient hier nogthans aan te merken, — voor hetgeen de *Cochinchinesche of Brahmahennen* betreft, — dat men deze, — voor *den legtijd* niet te veel tarwe voedert ; zij zouden in dit geval er van vet worden en niet meer leggen.

Zijn zij echter eenmaal aan het leggen, dan hoeft men niet bang te zijn er hun te veel van te geven.

DE
bescherming der Vogelen.
Een echt feit.

Wij beginnen dan onze reeks artikelen met een algemeenen oproep te doen tot medelijdend gevoelen van onze naarstige tuin- en landbouwbevoordeeligers. Nog weinig heeft de winter hun doen lijden, doch het kan nog komen.

Het insektenleger breidt zich zichtbaar overal, in het veld, langs de wegen in de tuinen uit en de vogelen verminderen evenzeer.

Meer dan eens hooren wij zeggen : « het zou moeten vriezen om het gewormte te doen verdwijnen. »

Neen, geachte lezer, vorst noch sneeuw doodt noch insektenieren noch insekten in den winter. De vorst en sneeuw werken in tegenstelling nog mee tot hunne vermenigvuldiging, omdat menig nuttig hongerlijdend vogeltje dan wordt gevangen.

Wees verder overtuigd dat de vogelen, ja de natuur zelf u voor de bescherming, voor uwe medehulp tot de suivering en gezondheid der planten, zullen dankbaar wezen.

Het volgende geval, en dat velen onzer lezers hebben kunnen bevestigen, is dienaangaande wel meldenswaardig.

Langs den oost- en zuidkant staan de muren onzer woning met wijngaarden bekleed.

Reeds sedert jaren had ik daarin, zooals in onze peren- en appelboomen, getracht vogelnestjes te zien.

Neem aan dat de wijngaard zijn eigen vogel heeft, genaamd « de Vliegenvanger » wel ten onrechte, *boekknapper* genoemd en nog als « Braamsluiper » beschreven wordt. Het schijnt dat deze vogels nochtans hier niet te talrijk zijn en toch had moeder natuur mijn wensch gehoord.

In de wijngaards aan den Zuidmuur kwam een koppeltje zijn nest plaatsen en bracht er zijne jongskens groot.

In de Oostwijngaard plaatste een tweede koppeltje Vliegenvangers terzelfder tijd zijn nest om vijf jongskens te laten uitvliegen.

Tijdens den broeitijd zagen wij hoevele vliegen, muggen en andere insekten werden weggekapt, maar wat werd er niet gevangen in den gaschen hof langs de muren en in den vollen tuin, maar echter geene bieën ?

Na de uitvlucht bleven de jongskens nog tamelijk lang in den tuin toen zij eiade Augustus ons verlieten.

Het is ons onmogelijk te beschrijven wat ons die aangenaam gezellen ons hebben bezorgd en dat nog bijzonder bij het vangen van alle soorten van aluip-wapen, en soorten van vliegen, allerzoedeeligst aan pruimen- kersen- en pereboomen.

Wij zijn zeker dat zoo deze dierijes niet gevangen zijn, wij ze dees jaar zullen terug zien om ons weer hun kostelijk werk te laten uitoefenen en onze planten in hunnen levensstrijd bij te staan.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Katholieke Arondissements-Associatie. — Wij zijn gelukkig aan de katholieken van het arondissement Tongeren-Maeseyck te kunnen melden dat de staadregeloeener Katholieke Arrondissements-Associatie, definitief aangenomen tijdens de laatste algemeene vergadering der Heeren Provincieraadsleden, kamen vertaald te worden en dat zij weldra zullen gedrukt zijn.

Binnen kort zullen deze standregelen aan de katholieke drukpers van ons arondissement meegedeeld worden, de katholieken van ieder kanton in het bijzonder zullen daarna de meest geschikte middelen te beramen hebben ten einde de oprichting te bekomen hunner respectieve lijke Kantonale Associatie, alsook der Gemeente Associaties die er de grondvest van zijn.

Paardenmarkt TE TONGEREN, DONDERDAG 10e APRIL.

Op de markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld : 564 koeien en kalveren, 5 schapen, 218 vette varkens, 1148 magere varkens.

Volksbond St-Maternus. — Een schoon *CONCERT* zal op zondag 6 April (Beloken Paschen), om 7 1/2 ure 's avonds, in het lokaal van den Volksbond gegeven worden.

Al de leden, *met hunne familie*, zijn er op uitgenoodigd.

GENOOTSCHAP VAN DEN **H. Vincentius à Paulo.** — Aanbidding van den eersten vrijdag der maand, den 4e April aanstaande, in Onze-Lieve-Vrouw Kerk, van 2 tot 6 ure.

Lof om half zes.

ASSOCIATIE VAN HET H. SACRAMENT EN HET WERK DER ARME KERKEN. — Vrijdag 4e April, om 5½ ure, lof in O.-L. Vrouwe Kerk.

Aanbidding van 2 tot 6 ure.

BERICHT

Ik heb de eer de belanghebbenden te verzoeken mij zoobaast mogelijk hun spaarboekje te laten geworden, voor inschrijving der intresten tegen afgifte van een ontvangstbewijs dat hen als voorlopige titel zal dienen in afwachting der teruggave van het boekje.

De Postontvanger.
ALB. VANDEN BOSCH.

APOTHEEK ZONDAGSRUST.
Zondag (Paaschdag) zal de apotheek van
M. BROEDERS
alleen open blijven, van 12 uren 's *middags tot* 12 uren 's *nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.
De Comptante betaling zal vereischt worden.
Paaschmaandag 31 Maart zal de apotheek van
M. Vanderyst
alleen open blijven.

ACHTTIEN KISTEN GOUD
ZEEROMAN.

9de VERVOLG.

— Een aardig stormke, kapitein, zegde M. Johnson, die het dichtst bij den gezagvoerder zat.

— Het waait hard, mijnheer, antwoordde kapitein, terwijl hij een brokske van zijne worst zoed en het oog hield op den hofmeester, die op handen en voeten lijfwaarts kroop, om een stukske gerookt vleesch te bemachtigen, dat van de tafel was gerold.

— Ik hoop dat er geen gevaar bij is ? vroeg M. Masters.

De kapitein liet zijne kleine oogjes even op den man rusten en zegde toen met eenen doordringenden blik :

— Gij zijt ook vroeger nog wel op zee geweest, vermoed ik ?

— O, wel eens, antwoordde Masters luchtig, terwijl hij zijn glas bier tegen het slingerende lamplicht hield.

— Maar zoo'n orkaan als dit had ik nog nooit bijgewoond.

— Mijnheeren, hernam de gezag voerder, ik moet u allen mijn compliment maken over uwe zeebeenen. Er zijn niet veel landtatten die aan deze tafel zouden kunnen zitten te eten, zoo welgemoed en met zooveel appetijt, en met zooveel bandijbeid in het lanteeren van vork en mes. Dat moet ik verklaren !

Kapitein Trololpe zag hem strak aan, maar zegde niets.

— Cavendish, riep Burn uit. Cavendish, bij voorbeeld, moet al op veel dekplanen zijne zolen hebben afgesleten.

M. Cavendish antwoordde met een zelfgevallig knikje over een glas schuimende ale.

— Ook andere van deze heeren, hernam Burn, met eene buiging in het rond, ook andere van deze heeren, voor zoo ver ik heb kunnen nagaan, moeten de gevaren van den grooten plas al vroeger eens onder de oogen gebben gezien. Ja ja ! Er wordt veel gereisd en veel gezien in onze dagen.

— Dat geloof ik ook, antwoordde de kapitein met een achterdochtig grommen, eene verdere ontboezeming echter mond vol worst naar binnen stuwende.

— Ik hoop, mijnheer, zegde M. Caldwell, zijne donkere tromie naar den gezagvoerder wendende, ik hoop dat gij het niet als een voorrecht toekent, hier bij dit beestenweer aan uwe tafel te zitten, enkel omdat ik in het bezit ben van hetgeen gij een paar goede zeebeenen blieft te noemen ?

— Zeker niet, mijnheer, volstrekt niet, antwoordde de kapitein, baastig slikkende, om de woorden er des te gauwer uit te krijgen. Ik ben altijd blij als ik mijne passagiers aan de scheepstafel zie, en ik wou dat de dames en van morgen ook bij waren. Meteen liet hij eenen vaderlijken blik langs de gesloten huttdeuren glijden.

Hierna heerschte eenigen tijd een algemeen zwijgen. De lange poos werd ongemeld door den doffen donder van de zich breekende zeeën, door het kraken en steunen der geradbraakte beschotten en door het woedende geraas der roerkettingen.

De tien heeren aten en dronken zwijgend maar doodbedaard. Zij maakten zich elkander verstaanbaar door middel van gebarenspel en reikten elkaar de schotelkaan met een welgemanierde vlugheid, die echter met de nieuwsheid der onderlinge kennismaking volstrekt onvereenigbaar was.

Kapitein Benson merkte dit alles op en overwoog het in zijn binneneste. En hoe langer hij het overwoog, des te minder begreep hij er van... Tien mannen, alle tien heeren, goed gemanierd en wel ter spraak, blijkbaar allen tamelijk ook elkaar wel kennende, en toch doende alsof zij elkanders bier voor 't voor eerst ontmoet hadden, welk oogmerk had hen hier saamgebracht ? Wat zochten zij op dit schip ?..... Vergeef brak bij zich het hoofd over deze vraag.

Eenskaps rees kapitein Trollope, zich aan de tafel vasthoudende, van zijne plaats op en riep tot hem, met eene stem die al het misbaar van storm en golven en scheepstuig overschreeuwde :

— Wel, kapitein Benson, gij hebt nu tijd gehad om u te bedenken. Misschien hebt gij de wenschelijkheid ingezien om de rest van deze zeerreis dragelijk te maken door eene royale leedbetuiging over de lediging, die gij ons gisteren door uwe stuurlieb hebt laten aandoen.

De schipper sprong op en zag hem aan. Zijne lippen werkten maar geen geluid kwam er over. Toen, met een gebaar van woede, hief hij zijnen arm op en knipte met vinger en duim naar Trollope.

In deze zonderlinge houding bleef hij eenige oogenblikken, op zijne krommen beenen zwaaiend als een slingerbord, en door de hen maanen aangestaard alsof zij hem krankzinnig dachten. Vervolgens riep hij den hofmeester om zijnen hoed, trok dien tot op zijne ooren, knipte nogmaals met zijne vingers naar kapitein Trollope, en verliet de kajuit.

Een groot gelach ging er op, toen de kleine men naar buiten wagzelde, en niemands lach was luider dan die van Trollope.

VIII.

Zes dagen lang had de *Queen* met dit noodweer te worstelen, dat haar ruim honderd mijlen noordwaarts uit haren koers dreef. Doch zij hield zich flink. De pompen werkten goed en aan het tuig, word weinig beschadigd.

In den avond van den zesden dag begon het wat te bedaren. Te middernacht zag men eenige sterren doorbreken, de wind ging liggen, en tegen den morgend lag het schip te rollen op eene ronde, breede, gladde deining, zonder dat er een zuchtje de weer bijgezette zeilen vulde.

En volgde een wolkenloozen dag, warm en stil, die den Oceaan weldra geheel tot bedaren bracht. De zeilen droogden, de dekplanken werden weer blank en heet, de verdronken kiekens gingen over boord, het volk hing op den voorschip zijne natte kleeren in de zon en de dames verschenen na het ontbijt op het dek, bleek en kwijnend, na hare zeesdaagsche gevangenschap.